

A szerkesztő lakása:

Rimaszombat, Főter Ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja.

Egész évre 8 korona
Fél évre 4 korona
Negyedévre 2 korona

Tanítóknak egész évre 4 kor.
fél évre 2 kor.
Egyes szám ára 20 fillér.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Kiadó hivatal:

Rimaszombat, Pokorágyi-utca 1. szám a. a. könyvnyomdában.
— Ide intézendők a kiadóhivatalt illető előfizetés, hirdetés, nyiltér és egyéb felszólalások.

A hirdetés díja

Egy háromhados petitsor térfogata 12 fillér.
Bélyegdíj minden beiktatás után 60 fillér.

Nyiltér:

Egy sor 40 fillér.

Előfizetést elfogad a „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala, nemkülönben minden hazai postahivatal, az előfizetés legezésrűbben posta-utalvány útján eszközölhető. — **Hirdetést** csak a kiadóhivatal vesz fel.

Kaszinók.

Még a nagy városokban is — hol pedig a rendszerint erősebben kifejtett üzleti szellem pazarul szokott gondoskodni az emberek szórakoztatásáról, — érzik szükségét annak, hogy a kaszinók existáljanak és központjai legyenek a közügyek intézésének a hivatalos formulák béklyói nélkül. Ily értelemben a kaszinók megbecsülhetetlen segítségük lehetnek a közéletnek s üdvös és tevékeny tényezői a társadalom egészsége, fejlődésének.

Azonban azt is be kell vallanunk, hogy Magyarországon ma már alig van kaszinó, mely eredetileg kitűzött céljának megfelelő hivatást töltsen be. A fő- és nagy városi kaszinók nagyobbára klikkek, vagy legalább is egyes osztályok privilegizált mulató vagy politizáló helyeivé lettek, s a kis városi kaszinókról még ennél is rosszabbat lehet mondani: többnyire a kávéházak multságainak színvonalára ereszkedtek s ivás és kártya-kultusz képezi feladataikat. S minél kisebb városba megyünk, e tekintetben annál elszomorítóbb képekre bukkanunk: s alig található az egész Magyarországon olyan kaszinót, mely igazi rendeltetésének megfelelően még csak igyekeznek is.

A kaszinóban naponként össze kellene gyűlnie a férfi társadalom különböző osztályainak, s a közös műveltség tisztos formái között érintkezni rang- és czimer-különség nélkül: a közélet vezéreinek utmutatása mellett megvitatni az országos és lokális eseményeket, s esetleg az igazán fárasztó munka után szórakozásra is kerülhetne a sor; játék és élvezet igen jótékony lehet, csak kultusz ne legyen belőle. Az is feladata lenne a kaszinónak hogy ott, a hol a hivatalos eszközök elégtelenek, vagy igénybe nem vehetők, szóval a hol valami társadalmi akcióra van szüksége a közügyeknek: ott a kaszinók legyenek a társadalom egészséges mozgalmának kezdeményezői és irányítói. Ha e princípiumokat megőriznék és ápolnák a kaszinók, sok könnyet szárihatnának

fel, sok bajnak vehetnék elejét, és mindent megtehetnének a magyar nemzeti társadalom megalakítására és konszolidálására.

De nem is szólva a speciális társadalmi feladatokról, mint legfontosabb, az érdekel bennünket, hogy mit tesznek ezek az ugynevezett kaszinók egy egészséges társadalmi közszellem megeremtésének érdekében? Hiszen nem régen egy rongyos kis falunak a kaszinója — (lehet vagy harmincz tagja) „uri“ kaszinónak nevezte ki magát! S a nagyobb kaszinókban is — vagyunk akkor a rimaszombati — a legteljesebb társadalmi különválás jeleivel találkozunk, sőt gyakran gögre, lenézésre: a testület komoly hivatásának megoldása pedig alig-alig legyen néhány optimates lelkében pislog halovány vágygal. Hanem a kártyapénz, meg a billard-pénz, az szaporodik bőven.

Nem célzatosság nélkül foglalkozunk e kérdésekkel. — Itt, a megye székhelyén, hol szükségszerűleg találkozni kell a közélet minden faktorának: okvetlen lennie kell egy társadalmi központnak is, melybe a társadalom erei összefutnak. — Ennek a központnak olyannak kell lennie, a melyik példaképpül szolgáljon legalább is a megye minden hasonló rendeltetésű egyletének. Néhány év előtt meg volt kezdve a kísérlet, hogy a rimaszombati kaszinót hivatásának magaslatára emeljék, s akkor — vagy két télen át — igazán élvezetes esték szintere volt a kaszinó, hol tanulságos eszmecsere mellett, mértékletes poharazás között az emberek megbecsülték egymást és békességesen elintézték sok olyan kényes dolgot, a mi a hivatalos retortákon talán néhány kereket is kitorhethetett volna. — Azonban annak a kísérletnek ma már csak emléke van: valami véletlen beállott apathia folytán a kaszinó szépen visszazökkent újra a kávéházi élet keréknyomába: kártya, füst és ital, vagyis minden a testnek, semmi a léleknek.

Vezérembereink legjobbjai álljanak sorompóba! Ime, a magára hagyott polgári olvasókör

mily jótékony fellendülésnek adja tanulságos jeleit pusztán az által, hogy vezetői igazi, őszinte, buzgalommal törekednek felvirágoztatására. — Mennyivel erőteljesebb fellendülésre lehetne segíteni a kaszinót, melynek kebelében a közélet annyi jeles embere nézi közönyösen e szép multu egyesület lassu pusztulását, ha erős akarattal, az emberek kölesönös megbecsülésével, s beteges rang- és czimkórság, buta góg nélkül minden igazán művelt ember átérzné és átértene az ily jelentékeny társadalmi egyesület hivatását és annak megoldására szívvel, lélekkel törekednék!

Reméljük, hogy ily irányu törekvéseknek meg fogjuk látni a nyomát, s a legközelebbi rendkívüli közgyűlésen nemcsak a szokásos lamentációkat, hanem egy ébredő egészséges közszellemnek az első hangjait is meg fogjuk hallani.

A rimaszombati kaszinó folyó október hó 14-én délután 3 órakor *rendkívüli közgyűlést* tart, melyre az egylet részvényes tagjait az igazgató választmány a szokásos módon azzal a figyelmeztetéssel hívja meg, hogy e rendkívüli közgyűlésen a lemondás folytán megürült elnöki és jegyzői tisztek választás útján be fognak tölteni.

Közigazgatási bizottsági ülés. Gömör-Kishontmegye közigazgatási bizottsága október havi rendes ülését folyó hó 8-án tartotta meg Hámos László főispán elnöke alatt. — Az ülésnek a szakelőadók rendes havi és évnegyedes jelentéseinek kívül legfontosabb tárgya volt a megyei utaknak 1895-ik évre szerkesztett költségeloirányzata, melynek egyes tételei körül élénk és tanulságos viták fejlődtek ki. — Mint értesülünk, a jövő 1895-ik évre mintegy 130.000 forint előirányoztatott a megyei utak kiépítésére, javítására és karbantartására; a mi elég esinos összegecske, csak az a fő, hogy az igazi szükségeknek megfelelőleg legyen felhasználva.

Városi közgyűlés. Rimaszombat város okt. hó 11-én csütörtökön délelőtt 9 órakor képviselőtestületi közgyűlést tart, melynek igen érdekes tárgyai lesznek. Több rendbeli iskola ügyön kívül e közgyűlés tárgyalása alá kerül a honvédelmi miniszterium leirata a katonai kaszárnyák bérlete tárgyában, továbbá a vasuti fizetveze-

T Á R C Z A.

Aratáskor.*)

(1879. júl. 28.)

Folyvást hullatja könyvét az ég
A gazfölvérte föld felett,
Talán siratja, hogy miért ad
Konkolyt arany-kalász helyett.

Ha annak a jó kegyes égnek
Csak ezért hull könyzápóra,
Ugy ezélt nem ér, hisz ennek örvend
A gazoknak nagy tábora.

A gordonhad tért fog mindenütt;
Szuronyerdő lesz belőle
Búza, árpa civilbagáznak
Pusztulni kell mind előle.

Sűrűnek a kétélű sásak
E suttogó diplomaták,
Felröppenvén titkos körükből
A hírek, e soványkaesák.

Paragrafszerű szálaikkal
Hurkot vetve szívnek, ölnek
Az arankák mint csak a rendes
Végrehajtó-kiküldöttek.

Bolond gombák kélnek ki gyorsan
Üres fejjel, nagy kalappal,

Versenyezve sok versfűzettel
Avagy kérkedő szaklappal.

Tökfejeknek kedvez az idő,
Rájuk derült a jó világ;
Mint szárba iudult vén saláta,
Felnőülük minden mákvirág.

Megnő a papsajt, számártóvis,
A mi csak rosz mind megterem,
Csak a jó mag vész kárba, hogy majd
Üres legyen a bolt s verem.

De hátha nem köny az, a mi hull
Onnan felül esőképen?
Hátha nines is siratni való
A sok hitvány esőcseléken?

S csak azért jár ily esillagzat, hogy
A gaz nőjön egyre-másra,
S hadd lássuk mind, hadd készüljessünk
A végső nagy aratásra?

Csak várjuk el és ne is legyünk
E dolog miatt epések:
Ha órájuk út, majd eljönnek
Az aratók, a kepesek,

Óh beh szép lesz ez az aratás!
Óróme kiesínynek nagnak;
Mily boldog lesz, a ki majd akkor
A kezébe sarlót kaphat!

Óh beh szép lesz ez a esépelés!
Hogy fáj majd a gazok háta,
Hogy hullanak majd jól elverten
Egy óriás garmadába!

Trom Péter.

Orgia után.

Irta: WESSELY MANÓ.

A bérkocsis jól tudta már hányadán van. Leugrott a bakról és fel akarta vezetni Lippay Gábor dühösen félrelökte — megtántorodott belé maga is — s egyedül indult a kapu felé. Amint a járdát szelvében végigmérte, nem lehetett rajta észrevenni semmit. A friss reggeli szellő mintha kijózanította volna: járása biztos volt, tartása egyenes. De a lépésén már nehéz volt a lába, erősen meg kellett kapaszkodnia a karfába. A feje megszedült és a vasrács kacskaringós czifrázata összefolyt szeme előtt. A szobájába azonban eljutott így is. A reggeli napsugár már ott esillogott íróasztala csesebebecsén, ott rezgett vivó kardjai fényes pengőin, de azért ő — csupa megszokásból gyertyát gyújtott mégis. Aztán félrehuzta piros selyempapanát s leült az ágy szélére azon felöltösen a hogy feljött. Fáradt volt nagyon. Bágyadt agyát bódítóan nyomta a sok szesz forró gőze; zugó fülében fel-felesendült egy-egy vad kurjantás, viszhangja az átordobzott éjnek. Mintha most is hallaná, mit kiáltott utána Viki, mikor a kocsiba tuszkolták. A választ csak most adta meg rá.

— Nines egy fityingem sem? Persze, hogy nines. Majd küld a Lili... aztán lesz...! A keze, akárcsak fából lett volna, nem akar sehogy engedelmeskedni a ködös akaratnak. Pedig ő le akart vetközni, egyik lábát már le is tette. Aztán félkönyökre dőlt, hogy lendítsen magán egyet s pillantása a szemközti levő fekete bőrdívánra esett. Az egyik sarkában volt valaki félig ülve és félig fekvő... egy nő, szőke haja, fűrtjein czikázva tánczol a napsugár, de areza homályban van. Homály, csupa szűrke homály az egész alak, csak a fűrtjei csillognak, csak a szeme villog. Fekete parázsszemek, még onnan távolról is sajog az égetésük. Izzó tüzkéve ömlik belőlük feléje, egyenesen a szívébe, a vér katlanába s ott felforral minden cseppet. És a sístergő vér végigzaguld lüktető erein, megüti forró agyát, de azért ő nem mozdul. Nem mozcianhat; még akarni sem tud, a két parázsszem odaszegte az ágyhoz.

*) Ezt az elkeseredett poemát *Terhes Barna*, Sárospatak volt tudós lelkipásztora írta Trom Péter álnév alatt. A tisztánnevi kerület társadalmi életében még ma is élénk emlékezetben van a szelimes verselő sok élvezetes mondókája, melylyel egész társaságokat elmulattatott hajdan, s mi kedves szolgálatot véltünk teljesíteni e kis versecske közlésével, mely az 1879. év tulságosan száraz nyarán született meg a költői lelkü pap íróasztalán és napvilágot eddigelő sohasem látott.

tőség átírata a vasuti osztálymérnökségnek Rimaszombatban leendő további megtartása felől. A tanács jelentést tesz a Tompa-utcai pásztor-házra megtartott árverésről s jóváhagyás végett előterjeszti azt a szerződést, melyet a János-utcai volt mézszárszék-épület eladása tárgyában a város mint eladó Lévy Istvánnal mint vevővel megkötött.

Október 6-ika.

Sajátos jelensége nemzeti életünknek, hogy bár szívvel lélekkel magyaroknak s jó hazafiaknak valljuk magunkat, akkor, mikor magyarságunkat tényekkel kellene kimutatnunk, a feledés köpenyében beburkolózva, a közélet szinpadáról a kulisszák mögé vonulunk. — Így vagyunk nemzeti ünnepeinkkel is, az egy Szent István nap kivételével. Még szabadságunk hajnalát, márczius 15-két sem üljük meg oly általános ünnepi érzelmek között, mint egy rendes vasárnapot szoktunk, annál kevésbé október 6-kát, nemzetünk élettörténetének e gyászos napját, melynél emlékeztek méltóbb napot ezredéves multunkban alig találhatunk. Az emberek járnak-kelnek, mint rendszeren, elvégzik hétköznapi munkájukat, melynek gondoljai között nem érnek rá visszaemlékezni a 45 év előtti eseményekre, mintha október 6-án ott, Aradon, épen semmi sem történt volna. Pedig akkor fogadott be az anyaföld 13 nemes szívet a nemzet szabadságának martírjai gyanánt, akkor véste szívébe a nemzet ama férfiak neveit, kiket a kegyelet és hála a magyar haza megváltóiul ismert el. Ki emlékeznek vissza majdnem egy félszázad mulva mindezekre más, mint a történelem lapjait lelkesen forgató tanuló sereg? Október 6-kát majdnem kizárólag egész Magyarországon csak a prot. tanuló ifjúság ünnepelte meg. A mi főgymnasiumunkban is ez alkalommal rövid hazafias ünnepet ült a Tompa-kör, melyen az ifjúság és tanári kar teljes számmal s a közönség köréből is néhány hazafias gondolkozású hölgy megjelent. Az ünnepély kezdetén az ifj. énekkar Mátó Pál vezetése alatt Kölesy Hymuszát énekelték el, majd Dr. Veres Samu elnöki megnyitójában vázolta a nap jelentőségét, mire Sramkó Loránd S. o. t. „A Lengyel anya“ című költeményt szavalta el. Korszós Zoltán egy Apotheosist olvasott fel, melyben a 13 vértanu emlékeztet éleveníttette föl s mely egész terjedelmében a következő:

„Aradon jártam a nyáron. Régióta hajtott egy sejtetem, egy vágy. Vonzotta lelkemet a szomorú idők borongó regéje, a mult, a megfeszített szabadság bús emléke s a nagy eszmék golgothája, melyre vérző homlokkal, de büszkén, isteni fenséggel léptek fel a vértanúk. Vonzott egy sír, mely annyi bús történetet tud regélni, egy sír, hol annyi küzdés, oly sok szenvedés után megpihent a tizenhárom.

Elmentem megnézni a „Szabadság-szobrot.“ Megkapta egy pillanatra lelkemet az eszme, mely akkor esodákat művelt; aztán elfogott valami mély szomorúság, melynek nevet nem adhatok.

Néztem-néztem az utókor, a hálás kegyelet szép emléket. Meg volt örökítve mindegyik, mind a tizenhárom. Olyan szép, büszke arczok. Mindegyiknek homlokán fenség honol. Fölöttük pedig a szabadság elbukott védangyala.

Sokáig merengtem a gyász idők bús emléket, mely annyi szomorú regét keltett föl lelkemben.

Egyszerre egy igénytelen parasztszorongó közeledett felém, kézen fogva vezetve kis fiát. Nézte sokáig a nagy alakokat, aztán szólt hozzá lágyan, kedvesen, a hogy csak az anyák tudnak beszélni.

— Nézd meg fiam jól e szobrot. Azok a nagy hősök ott a hazáért haltak meg. Kívégezték őket a zsarnokok. Látod messze földről is eljön ide a magyar nép, hogy fájssa a helyet, a hol ők meghaltak, mert úgy sze-

Egyszerre megrezzenek a szöke fűrtök s visszfényük bevilágítja a homályba borult arcot. Falféhr, keskeny arcz, a vértelen ajkák kinosan vonaglanak... Gábor ráismer: a huga.

— Lili! — Lidércnyomások melle alig tudja kihörögni e szót.

Lili felkelt. Inkább árnyék volt, mint test. Ruhája, alakja egybeolvadt a szoba sötét háttérével; csak arca villogott fehéren, csak szeme izzott tűzben.

— Lili! Hogyan kerültél ide!
Nem felelt. Ajka elkezdett hevesebben vonaglni, keskeny arca szinte eltorzult belé. S szemeiből mind sziporkázóbban ömlött a tüzkeve.

— Felelj! — nyögte Gábor. — Felelj, hogy kerülsz haza?

Mintha távoli bérekekről hozta volna hangját a lágy szellő, a felelet halk volt, fuvalomszerű, alig hallható.

— Megöltem a férjemet, itt vagyok!

— Miért? felelj hát!

A tüzkeve szétvillant szeméből s végigvillant az egész arczon. S mintha a szellő, mely szavát hordta, viharrá nőtt volna: felelete harsány lett s bezngta az egész szobát:

— Az én lelkem tiszta volt, az övé pokolnál förtelmesebb...

Gábornak megereedt forró ereiben a hullámzó vér, megmeredt forró fejében a kavargó agy, szempillája lecsukódott s ekkor sötét lett előtte minden. És e sötétben vigyorgó halálfejet látott, jajgató kaczagást hallott és marczangoló lélekmarosást érzett. Elkezdett fogvaczogva beszélni:

„Az övé pokolnál förtelmesebb, az enyém még förtelmesebb... Tiszta galamb voltál s odalöktelek a vércsének. Még akkor, mikor mirtuskoszoru volt a fejedén és sirattad Bélát, odamentem hozzád és ócsároltam Bélát. Ráraktam a völegényed vékeit, azt mondtam, hogy állatias, hogy gyáva, hogy beestelen, szeretőket tart. Béla szegény volt, Károly dús, én nyomorult. Nyomorult, nyomorult, most is az vagyok. Nekem pénz kellett, mindig sok-sok pénz, dolgozni nem akarok, nem tudok, csak

rették e hazát meg a szabadságot. Véd a lelkedbe ezeket az alakokat, őrizd meg az emléküket fiam.

*

Nagy eszmét, magasztos ideát megsemmisíteni nem lehet. Beveszi az magát az emberek lelkébe, egygyé forrasztja a népek millióit, hogy érvényt szerezzen magának. És talpra állnak egész nemzetek, áthatva a lelkesedés mámorától és küzdenek mesékbe illő harcokat, hogy elérjék az ideát, hogy megtestesítsék az eszmét.

Ez volt a szabadság-harcz. — Az a szép, az a nagy-szerű küzdelem, melyet bámult a világ.

Oh, mily szép napok is lehettek azok, midőn benn volt a léghen a lelkesedés, a melyet magába szívott egy nemzet, mint a gyermek az anya tejt, hogy titáni harczot vivjon a szabadságért, az egyenlőségért, a testvériségért, a hazáért.

Az volt ám a lelkesedés, az volt ám a mámor, midőn apa fia mellett, testvér testvér mellett harczolt. — Midőn puska-rofogást, ágyu-dörgést tulharsogva riongta a honvéd: Előre!

És elbuktak mégis. Leteperték őket az önkény száz-ezrei, hogy gyásznapokat jegyezzen be a nemzet történetébe.

Oh, mily szomorú, mily fájdalmas napok is lehettek azok, midőn lassu halotti menetté sorakozott egy nemzet, hogy menjen a temetőbe, a hova legnagyobb fiait vitték, a kiket oly galád módon végeztek ki a zsarnokok. — Legyilkolták őket gyalázatos bosszúval, mert egy nemzetet vezettek a szabadság mezejére.

Szomorú idők, szomorú emlékek.

És mégis hiába. Az eszmét megsemmisíteni nem lehet. — Az idea, melyért ők vértanu halált szenvedtek, a melyért felléptek a golgothára, diadalt ült. — Hiába volt minden önkény, hiába százezrek szuronya, hiába minden zsarnokság s egy iszonyatos vérfürdő a nemzet számára, az eszme mégis győzedelmeskedett.

S ők tizenhárom, a kik annyit szenvedtek egy magasztos ideáért, a kik oly dícsőn haltak meg a hazáért; egy nemzet harezosává, egy nemzet isteneivé lettek.

Emléküket híven őrizi a hazafias kegyelet. S midőn azon a helyen, a hol egykor a golgothára léptek a szabadság nemzet megörökítette nagy alakjait, egy ország vándorolt oda, hogy imába foglalja nevüket.

És vándorol még ma is, és zarándokol minden magyar, még él a hon. — Zarándokol, hogy ott tegye le a kegyelet adóját, hogy ott foglalja imába nevüket. Elzarándokolnak oda a haza nagy fiai, igénytelen emberei s az egyszerű asszony, a ki ott a szent helyen oktatja gyermekét arra:

— Véd a lelkedbe a nagy hősöket, tiszteljed, áldjad az emléküket fiam.

Végül ifjabb Törköly József Gyulainak „Pökainé“ című balladáját szavalta nagy hatással. A rövid ünnepély emelkedett hangulatban ért véget.

Kilenczvenedik születési ünnep.

A gondviselés kegye ahoz a nagy kerek számhoz juttatta október 5-én megyei közéletünk legmagasabb koru veteránját Roffi Borbély László urat, a hol már a lútri is megáll, a kilenczvenedik születésnaphoz. Az ily napot megünnepelni illő is, érdemes is. Adósnak érezné magát a környezet, ha észrevétlenül napirendre térne felette. Mégis ünnepeltük kegyeles megemlékezések és jó kívánatok között, miket az ünnepély tisztelőre ágyából kikelt tisztas aggastyán látható meghatottsággal fogadott, sőt mi több, teljesen kifogástalan pohárköszöntővel viszonzott. A szélesen kiterjedt uri családból ott volt gr. Waldeck Frigyes családjával hozo-Roffról, kik az ikerfivér, néh. Borbély József sírjáról hozott örökzöld koszorut helyeztek terítéke elé s egyuttal a család nevében egyik reményteljes Waldeck sarjadék által talpraesett felköszöntővel is megtisztelték őt, könyekre indítván a mély érzésű öreget a rokoni szeretet eme megható jeleivel. A családi ünnepre azonban mint tavaly, ugy most is Szathmery Király Barnabás ur tette a koronát, ki Bécsből ide toppant derek gárdista fiával szintén megjelent s egy ra-

dorbézolni, fetrengeni a moesárban, a kárhozatban. És te küldöd a pénzt, a magad vérdíját! Lili, Lili, én vagyok a leggazabb, megöltem a lelkedet, pokolba vetettelek, öl meg engem is, öl meg!

— Jól van! — hangzott a homályos zugból s mikor Gábor felpillantott, látta Lilit a mint feléje közeledik, hosszú, véres tört szorongatva fehér kezében. Vonagló ajkára kiült a vérszomjas mosoly, szeméből kilángolt az ádáz gyűlölet.

— Ne még, ne még! — S elkezdett hánykolódni, hogy lerázza melléről a láthatatlan lidérezet, mely szorongatta torkát s átfogta zsibbadt karjait.

— Ne még, ne még! Lili hadd szóljak, hadd... De a fehérarazu nő már ott volt ágya mellett s magasra emelte a tört. Kiáltani akart, de torkát vaskézzel szorította a lidérez. Csak nézte, nézte, kidillett, merev szemekkel a hosszú tört, mely ott volt feje fölött a magasban. Egy nagy esepv vér végigfolvt éles pengéjén s egy darabig hegyén csüngve, odacséppent homlokára. Ugy égette, olyan marón, emésztően, behuzta magát a csontot át agyveléjébe s ott pusztított, örjítőleg égetett minden idegduczot. A fehér kéz megfogta vállát s a tör ereszkedett feléle, szive felé. Egy végsőt, iszonyut erőlködött, dobott magán egyet — és felébredt.

Kék sapkás, tarisznyás öreg ember állt előtte, a levél-hordó. A gyertya még égett az éjjeli szekrényen, elháolt, kanócaza kiegészítette egyik felét úgy, hogy a felső vánkos tele volt gyertya csöppökkel. Az ő homlokát érte egy. Az óra ép akkor ütötte el a reggeli nyolczat.

— De nehezen ébredt föl a nagyságos ur, hehehe, pedig ugy ráztam mint a krumpis zságot, ezer bocsánat hehehe!

S a kis öreg kiolvasott a tarisznyájából kétszáz frtot — Tessék a szelvény, tessék a czeruza, tessék alá-irni, ide tessék! Hopp, ne oda, az Grünbaum, ide alább tessék! Ugy, köszönöm! No még ide is, feljebb egy kicsit, így ni! Köszönöm. Még álmosnak méltóztatik lenni, hehehe, alázdója, tessék tovább aludni nagyságos ur.

S nevetve kihátrált a szobából.

Gábor végig húzta elzsidbadt keze-fejét izzadt hom-

gyogó szellemsziporkákkal teli verses köszöntőt mondott, öreg barátjára.

Abban a hitben, hogy a t. olvasó közönség is ép oly élvezettel fogja ezt olvasni, mint a milyennel mi hallgattuk, helyén valónak látjuk átadni azt a nyilvánosságunk:

Jó barátomnak Borbély Lászlónak kilenczvenedik születési napján.

Ismét fordult egyet az a bűvös kerék
Mely jelzi az évek jöttét-menetelét,
Ujra itt van az ősz. Most ha költő volnék,
Elmúlt nyár s elrepült fecskékről dalolnék;
E k s czigányokról, kik sárkunyhót vernek,
Lakodalmat esapnak s vándor utra kelnek.

Bizony itt van az ősz. Szántó-vetők megett,
Mint mogorva ispán már varjú lépeget;
Falukon a tilók pengéi csattognak,
S gyermekek a kender lopkodják ostornak.
Országuton nyargal, sipol, füttyöl a szél,
És a sárgult falomb örvöngő tánczra kél.
Köd és porköpenyében ugy mélézik a nap,
Mint egy vén anyóka avult fátyol alatt.

Ötödik október. Ime itt jön a tél,
Öreg barátom! ma kilenczvenbe léptél.
Bizony hosszú idő; fáj is imitt-amott
Es zsörtölsz, hogy a sors tulnagy áldást adott,
Amde csak emelgesd; tudom a nagyapák
Szívesen átvették, sőt fel is toldanak:
Borbély György és Balázs, e vitéz két szablya
Ugyan miért adná, ha közénk juthatna?
Tudom ezt mondanak széles jó kedvökbe:
Ha megúntad öcsém, feküdj a helyünkre.

De elég a tréfa; hát rövidre vonom,
S pár szóba foglalom legjobb kívánatom;
Kérve Istent, a ki minden szépet s jót ad,
Hogy forgassa tovább a mai váltódat.
Sőt ne csak forgassa s töldezza az évet,
De sok boldog napot engedjen megérned.

Közl: R. Gy.

Hirek és vegyesek.

Felhívás előfizetésre! A folyó év harmadik negyedének lejártával tisztelettel kérjük fel lapunk barátait és előfizetőit, hogy hátralékos előfizetési díjaikat beküldeni, esetleg előfizetéseiket megújítani sziveskedjenek.

Tisztelettel

Rimaszombat, 1894. október 1.

a „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala.

A sárospataki főiskola pusztulása. Ily czímen az országos nagy lapok közlései nyomán mi is hirt adtunk arról a pusztulásról, melynek állítólag a sárospataki főiskola áldozatul esett. Öszintén örvendünk, hogy a borzasztó hír teljesen valótlannak bizonyult, mert a mint utólag kiderült, az ősi alma mater nem csak el nem pusztult, de még csak veszedelemben sem forgott. A budapesti lapok tévedését az okozta, hogy Sárospatakon a községi elemi fiu-iskolában ütött ki a tűz, melyekről a lapok tudósítást kaptak s az éjjeli sietős munka lábában nem volt rá idő, hogy az eset felől részletes információt szerezhetek volna a lapok. Eljen hát és virágozzék tovább régi dicsőségében és fényében a nagy multu tanintézet, mely annyi évszázadon át szolgálta üdvösen a magyar nemzeti közművelődés szent ügyét.

Iparos tanonciskolák felügyelője Gömörben. Megyénk területén az ipari szakoktatás kiváló gondozásban részesül. Ezt igazolja ipariskolánk nagy száma, mely jelenleg meghaladja a tizennyegyet. Ugy belső berendezés mint szakszerű vezetés tekintetében ipariskolánk a kor színvonalán állanak, s fontos tényezői szép fejlődésnek indult iparunknak. Biztos forrásból nyert értesülésünk szerint az iparos tanonciskolák orsz. felügyelője Mártonfy

lokán, rábámult a kék bankókra, melyek ott feküdtek mellette a piros paplanon s az első gondolata az volt, vajjon nem ez-e az álom s ama sötét, rémes jelenés nem-e a valóság? Maga előtt látta a fekete börpamlagot, de ez eem bizonyított semmit. Hisz az imént is látta, még a bojtott is ugy látta rajta, csak Lili nincs a szobában. S az elebb — az ajtócsukódás zaja még a fülében hangzik — vajjon nem Lili ment e ki? homlokán a vércsöpp helyén valami feszülést érzett. Odakapott s ujjja hegyébe ötlött a megkeménykedett stearincsöpp. A fehér cserépkályha mögül nyujtózkodva lépdelt elő kövér mopsz-líja, felborzolta piszkos sárga szőret, aztán odaugrált az ágyhoz s mosolygós pofával nézett föl gazdájára. Az utazáról felhallatszott a teherkocsik mély dübörgése; egy-egy gyerek épen akkor kiáltotta el: „Megállj, ha megfoglak!“... a gyertya lángja füstölve belekapott a rája csavart papirosra... mindez lassan-lassan meggyőzte Gábort, hogy ez az ébrenlét s a kinos, rémes esemény, mely megrázta lelkét s meggyötörte testét: mámoros fővel átálmódott kölkép volt, nem egyéb.

Felvette a rózsaszínű szelvényt a földről s elolvasta az ismerős apró betűkből összefűzött sorokat:

„Kedves Gabi! Ugy-e nem haragszol? Előbb nem küldhettem. Károlynak nagyon rossz kedve volt (most majdnem mindig komor és levert) azért nem kérhettem tőle. Aztán meg én is betegeskedem, meg aztán más gondok, más bánat. De te mulass csak jól. Lili.“

Kellemetlen forróságot érzett egész testében; a hátgerinczén meg végig-végig nyargalt egy-egy hideg, gyors borzongás. Odalépett a mosdóhoz s fejére öntötte az egész kaneső hideg vizet. Hirtelen eltűntek a homályos ködképek, a hideg víz elmosta a vigyorgó ördögöcskéket, a melyek ott ültek agyának minden redőjében.

Nem mert lefeküdni többé: félt az álomtól. Magára kapta bő, nagy gallérú köpenyegét s indult kifelé. Az ajtónál visszafordult az irásztalhoz sietett és sebtibe névjegyére veté e pár sort:

„Te vén süket-fajd! Nincs egy félfityingem sem? Nohát este a szokott helyen. Ott legyen a Lenezi is. Czigány, pezsgő stb. az én

Márton a napokban megyénkbe lejön s a kir. tanfelügyelő társaságában megfogja látogatni az ipariskolákat Erősen hisszük, hogy az az eredmény, melyet az iparfelügyelő látogatásai alkalmával tapasztalni fog, kielégítő lesz s teljesen megfelel ezen tanintézetekhez kötött várakozásnak.

Halálozás. Őszinte részvétellel értesülünk, hogy Fodor Károly tornályai ügyvéd folyó hó 8-án elhunyt. A boldogult munkás, közbecsülésben álló tagja volt megyei társadalmunknak, melynek közéletében évekként elzölt tevékenyen részt vett. Utóbbi időben egészen ügyvédi hivatásának élt, melynek hű és pontos teljesítésében széleskörű közönség becsülését vívta ki. Nyugodjék békével! — A család a következő gyászjelentést adta ki: „Öz. Fodor Károlyné szül. Kevitzky Gizella és gyermekei: Margit, Elemér és Gyula, Fodor Gusztáv és neje Kubinyi Gizella és gyermekeivel: Jenő, Irén és Saroltával, — Abaffy Gusztáv nagybátyja és Kevitzky Anna sógornő — fájdalomtól megtört szívvel jelentik, hogy a leggyöngédebb férj, a legjobb atya, a szeretett testvér, unokaöcs, sógor és nagybátyja: Balaton és Sankfalvi Fodor Károly köz- és váltó ügyvéd, életének 44-ik s boldog házasságának 18-ik évében hosszas szenvedés után f. évi október hó 8-án, esti 7 $\frac{1}{2}$ órakor tüdő-szélhűdésben elhunyt. — A megboldogult hült tetemei folyó hó 10-én, d. u. 2 órakor fogtak a római katolikus egyház szertartásai szerint az elhunyt lakásán beszenteltetni, s azután az abafalusi sírkertben örök nyugalomra tételni. — Az engesztelő szentmise áldozat f. hó 11-én, d. e. 10 órakor fog a mindenhatóan az abafalusi róm. kath. templomba bemutatattni. Tornalya, 1894. október 8-án. Áldás és béke lengjen porrai felett.

Áthelyezés. Adorján Lőrincz miskolczi esendő százados, megyénk szülötte, hasonló minőségben Miskolcra Budapestre helyeztetett át.

Uj gazdasági tudósító. A földmívelésügyi m. kir. miniszter Czibur Pál felelő lakost és nagybirtokost, Gömör-Kishont vármegye rimaszécsi járására nézve, az állandó gazdasági tudósítói tisztelt bizta meg.

A rimaszombati dalárda hangversenye folyó hó 7-én este tartott meg a „Három Rózsa” dísztermében, mely ez alkalommal előkelő, díszes közönséggel telt meg. Az asztalok mellett bájos hölgyesereg s leginkább helybeli társadalmunk férfivilága foglalt helyet és élvezetes estét töltött a dalárda teljesen kifogástalan előadása és Palócz pompás muzsikája mellett. Megnyitót Huber „Király-induló”-ját adta elő a dalárda ritka praecizitással, majd a losonczyi dalegylet volt kitűnő karnagyának Kovarez Emilnek „Suhog a szél” kezdetű szép dalát, melylyel a tavaszszal dalárdánk a fumei orsz. dalárversenyen második díjat nyert. A közönség lelkesülten, tapsviharral jutalmazta derék dalártaik művészetét, a Váry János karnagy fáradhatatlan buzgalomát és kiváló szakértelmét azzal, hogy mikor a dalárda a Váry „Népdalait” adta elő, azokat élénk tapssal megismételtette s a derék karnagyot hosszasosan megjelente. Előadta még a dalárda Egressy Béni „Beteg leány”-át, aztán Petőfi „A faluban uteza hozat” című szép dalát Papp Dezsőtől, Thern „Országos bordalát” és Váry János „Nines eserepes tanyám” kezdetű gyönyörű szerzeményét. — Minden dal után hosszantartó tapsviharral zúgott fel s Palócz Kálmán kitűnően szervezett bandája játszott szebbnél-szebb zenedarabokat. — Közben Székely Gyula pénzügyi számtiszt adott elő egy humoros kuriózumot: „A pelszei bíró lemondó levelét”; s Komoróczy Miklós rosnói tanár, a kitűnő imitator mulattatta a közönséget palócz- és zsidó különlegességekkel, melyeken a közönség láthatólag jól mulatott. Mi ugyan nagyra becsüljük a Komoróczy ur kitűnő tehetségeit s palócz imitációi különösen élvezetesek *férfitársaságban*, azonban meg kell jegyeznünk, hogy előadott darabjait ez alkalommal nem válogatta meg eléggé s bár kitűnően adta elő, de tartalmuk nem volt egészen a megjelölt hölgyközönség szelidebb ízléséhez alkalmazva. — Mindamellett sokban hozzájárult az est kellemessé tételéhez s a népszerű művészt a közönség s kszoros tapssal tüntette ki. — A szépen sikerült estély anyagi eredményéről lapunk más helyén közlünk tudósítást.

Hírlapkelendőség Rimaszombatan. A „R. H.” legújabbban egy, bizonyára Rimaszombattól származó torrás nyomán azt írja, hogy a helybeli Kármán S. könyvkereskedő ezég nem képes kielégíteni az újságolvasó közönség igényeit, oly nagy mérvet öltött az újságkelendőség Rimaszombatan, s hogy a nevezett ezégnél pénzért sem lehet lapot kapni. A régi jó hírnevű könyvkereskedő ezég erre nézve azon felvilágosítással keresett meg bennünket, hogy igen is, Rimaszombatan meglehetősen nagy a hírlapok kelendősége, a mi e város intelligenciájára nézve elég kedvező jelenség, mindamellett még nem volt rá eset, hogy a közönség ebbeli igényeit a ezég kielégíteni képes ne lett volna, mert minden napi, heti és havi folyóirat mindig kapható a könyvkereskedésben. Egyszer, nemrégiben előfordult, hogy egy kis fiu lapért ment az üzletbe, de azt mondta, hogy a lapért járó öt krajczárt majd máskor fogja elhozni, minélfogva — miután a kerék világon sehohsem szokas egyes újságzámokat hitélbe kiárulni — lapot nem kapott. Erre a ezég a következő ezédulát kapta:

„Hónapok óta hordattam lapot az üzletből és ime most, mert a kis fiu otthon felelte az 5 krajczárt, lap nélkül jött vissza. Hát Rimaszombati üzletvilágánál ily eljárás divik. Nem kérek belőle, melyet lap útján még szóvá fogok tenni.

Rimaszombat, 1894. szeptember 23-án.

Sprenger Béla.

Ebből a Kármán ezég azt következteti, hogy a „R. H.” kérdéses közleménye a Sprenger ur tollából ered, mert hasonló fenyegetőzést tartalmaz a ezéghez intézett levele is. S a méltatlanul megtámadott ezéggel együtt mi is esodálkozunk azon, hogy a „R. H.” sokszor hangzatosított elveitől eltérőleg, hasábjain a magánbosszútól sugallt célzatos közleménynek tért nyitott.

Meghiusult fázánvádaszatok. A rimaszombati Nimródoknak Neptun Isten nagy ellensége lehet. Már két ízben tűzött határidőt a rimaszombati vadászársulat fázánvádaszatra, de mind a kétszer lehetetlen volt a vadászatot megtartani az egék esatornáinak bőséges megere-dése miatt; a mi nem esekély bosszuságot okoz a vadászársulat tagjainak, kik élvezetes mulatságot szalasztanak el mostanában, mert a nagy fáradsággal létesített tamás-falai fázánvádaszatra eredményes hajtásokra volna kilátásuk.

Gyászjelentés. Bahéri János és neje szül. Krivda Coelia mint szülők; Bahéry Gabriella és Viktor mint testvérek; — nemkülönbön Krivda Károly jószágigazgató nejevel Diebl Teréziával és Krivda József nyug. es. és kir. százados mint nagybátyjok s nagynéne; Bahéry József tan. e. tb. főjegyző nagybátyja, mint családjával, egy a magok, mint számos rokonság nevében is mélyen megsomorodott szívvel jelentik Bahéry Leo Ferencz Józsefnek IV. oszt. gymnasiumi tanulónak, életének 15-ik évében, Susányban, 1894. évi október hó 7-én, hosszas szenvedés s a halotti szentségek ajtatos felvétele után történt gyászos elhunytát. — A drága elhunyt por-maradványai folyó hó 9-én délután 2 órakor fogtak a róm. kath. egyház szertartásai szerint a helybeli sírkertbe az örök nyugalom helyére tételni, s az engesztelő szentmiseáldozat következő napon fog a Mindenhatóan bemutatattni. A béke áldása lengjen örökké áldott porain és az örök világozság fényeskedjék neki! — Susány, 1894. október 7-én.

Uj posta. Az ipar- és kereskedelmi m. kir. miniszterium Ujváson postalivatalt állított fel, melyhez Ispánmező, Szásza, Borosznok, Szilistye és Ratkó-Lehota községek fognak tartozni. Ez állomás betöltése céljából már a pályázat ki van hirdetve, s ezzel az érdekelt vidék régi hó vágya valósul meg.

Kizárt középiskolai tanulók. A vallás és közokt. m. kir. miniszter Henning Márton, Jungling Gyula és Majorkovits József a segesvári ág. ev. főgymnasiumban járt tanulókat több ízben elkövetett betörései lopás miatt az összes hazai tanintézetekből kizárta.

Tanügyi hírek Putnokról. Mint értesülünk a putnoki községi ovoda czélszerű elhelyezése ügyében megindított tárgyalások hosszu vajudás után végre a kedvező megoldás stádiumába kerültek. A községi ovoda ugyanis az által, hogy a tulajdonát képező bérbe kiadott házért esérébe kapta Serényi Béla gróftól az ev. ref. paplak többszomszédságában levő házat, igen czélszerű s az ovodai követelményeknek teljes mértékben megfelelő helyiséget nyert. — Az ovoda, mint hírlík, már a jövő tavasszal új otthonába költözik. — Ugyancsak e napokban alakult meg az ovoda felügyelő-bizottsága is, melynek elnökül egyhangulag Széman Endre ottani róm. kath. plebános választott meg. — Gratulálunk a putnokiaknak e szerencsés választáshoz!

Meghívó. A gesztesi ágost evang. egyház templomszentelésének 100 éves jubileuma alkalmából 1894. okt. hó 28-án az ottani iskolában az egyházi pénztár gyarapítására táncmulatságot rendez, melyre a közönséget esinos meghívókon hívja meg a rendezőség. — Kezdeté délután 4 órakor. — Belépti-díj személyenkint: hölgyek 50 krajczár, urak 1 forint. — Felülfizetések köszönettel fogadtatnak s hírlapilag nyugtáztatnak.

Király-kuglizás. Folyó hó 7-én, vasárnap, a helybeli kath. olvasó egylet az ősz beálltával a tekepálya bezáró ünnepélyét ülte. Ez alkalommal versenyzések voltak 10 kros betétekkel. — A versenyzők egy betét lefizetése mellett 3 dobásra — minden egyes dobás 9 bábura — voltak feljogosítva. Késő estig tartó heves küzdelem után az első díjat egy esinos ébresztő órát, Mateicska János, a második díjat Kalocsai Gyula, az egylet alelnöke, a harmadik díjat pedig Zavadszky Ede nyerte meg. — Ezt a reggeli órákig tartó közvácsorával egybekötött kedélyes mulatság követte.

Csetnekvölgyi helyi érdekű vasut megnyitása. A miskolczi üzletvezetőség alá rendelt csetnekvölgyi helyi érdekű vasut az összes forgalomra berendezett Kuntaplóca, Csetnek, Ochtina, Rochfala és Nagy-Szlabos állomásokkal — a személy- és podgyászforgalomra berendezett Csetnekváros megálló helylyel és a személy-podgyász- és kocsirakományi teheráru forgalommal berendezett Restér megálló-rakodóhelylyel, a közforgalomnak legközelőbb átadatik. A megnyitás napja közöltetni fog.

Vadász-szerencse. Szepesházi Kálmán, Koburg Fülöp herczeg ratkó-lehotai főerdésze, szeptember 27-én az ujavári herczegi erdőségben egy ritka példányu vadkánt terített le. Az állat 1 méter magas és 1 m. 70 cm. hosszu volt s daczára, hogy igen sovány kosztja lehetett, mégis százötven kilogrammot nyomott.

Iskola-szentelés. Rudnok község (Abauj-Tornam.) szeptember 30-án lélekemelő szép ünnepélynek volt örvendő részese és tanuja. Ugyanis e napon szentelte fel s adta át rendelkezésnek dr. Ventko Jusztin ottani plebános és kerületi esperes, a község derék áldozatkész előjárósága által több mint 8000 frt költséggel emelt, két tanteremmel és egy kényelmes két szobás tanítónői lakással bíró szép, új iskola-épületet. A szentelési aktust ünnepélyes Veni Sancte s mise előzte meg, a melyen jól esett hallani a tótajku lakoságnak minden ezikornya nélküli, szabatos magyar egyházi-énekeit, — a mik Fedor János kántor-tanító buzgóságát dícsérik. — Míse végeztével az iskolás-gyermek-sereg és az ünneplő községi lakosság, körmenetben vonult az új iskola-épülethez, ahol a szokásos szertartások után fentnevezett esperes-plebános nagyhatásu beszédet intézett a község lakosságához, a melyben kiemelte a kath. hitvallásos iskolák nagy fontosságát, hasznát és létjogosultságát, s buzdította őket, iskolájuk kath. jellegének megőrzésére és megtartására. Az ujonnan létesített — kezdő — osztály tanítónőjévé Varga Mariska okl. tanítónő választott meg; a felsőbb osztályok vezetése pedig Fedor János tanítóra bízott.

Erdőbirtokosok figyelmébe. Azon erdőbirtokosok, kik az 1879. évi XXXI. t. ez.-ben megjelölt kopár és futóhomok területeken a jövő 1895. évben erdősíteni szándékoznak s e célból az állam részéről esemetékben ingyen részesülni kívánnak, felhivatnak a földmívelésügyi miniszter által, hogy kérelmüket annak megjelölésével, hogy mely község batárában, hány kat. hold nagyságu, mely talajnemhez tartozó területet, mely fajból való s hány éves esemetékek oajtanának beültetni s továbbá, hogy a esemeték mily ezim alatt, mely vasuti állomásra és a jövő év tavaszán avagy őszén küldendők-e, a folyamodó lakhelyének pontos megjelölése mellett legkésőbb folyó évi december hó végeig ezen miniszteriumnál adják be s azt, hogy a kérdéses területnek közigazgatási szempontból való beerdősítése szükséges, akár az illető közigazgatási erdészeti bizottság elnökének, akár a királyi erdőfelügyelőnek iratával igazolják. A esemeték árát s azok elesomogolási költségét az országos erdei alap fedezi, míg azoknak gyorsáru szerinti szállítási díját, melyre nézve a hazai vasutak mérséklést engedélyeztek, az átvétel alkal-

mával a jelentkezett erdőbirtokos viseli. Figyelmeztetnek az erdőbirtokosok, hogy a kérvények benyújtására megszabott határidőn túl elkésve beérkező, avagy fentebbi kelékeknek meg nem felelően felszerelt okmányok figyelembe nem vétetnek.

Számadás az 1894. október 7-én rendezett dales-télyről: Bevétel 44 frt 60 kr.; Kiadás 9 frt 02 kr.; maradvány 33 frt 58 kr. — Felülfizettek: Dapsy József és neje 1 frt, dr. Szabó Samu 70 kr., Lenkey István 70 kr., Beeske Balint 70 kr., Lőrinczy György 70 kr., Bodor István 50 kr., dr. Zehery István 40 kr., 8-an 20 krajczárjával 1 frt 60 kr. — Összesen 6 frt 30 krajczár.

CSARNOK.

A mélységből.

(LEVÉL.)

— Álomtalan éjszakáim esodafényes, örökös álmaiból. —

Fényes, igaz gyöngyöm!
Karesu virágszálam!
Legszebb rózsabimbó
Hetvenhét határban!
Hirt se, de egy szót se
Hallók már felőled
— Istenem, de messze
Szakadtam el tőled!

Mikor a búcsúszót
Ajkam elrebegette,
Mikor utoljára
Néztem a szemedbe:
Rózsák között jártál,
Te magad is róza.
(Egy hosszu esztendő
Telt már el azóta.)

Emlékszel-e még rá
Szép aranyvirágom,
Te legszebb teremtes
Ezen a világon:
Mindig mosolygóra
Állott piros ajkam,
Hogyha kis kezdet
Lopva megfoghattam?

Látod kis bogaram,
Szép kacagó szentem,
En azóta nagyon
Bús-halovány lettem.
Mert azóta nálam
Csak szenvedés járja,
Ide vagyok zárva
Nagy nehéz rabságba.

Sivatag életem
Száz bilincsesel köt meg,
Nem mehetek érted,
Ez a lánc nem enged.
S ki tudja még mikor
Hagy el a gond, bánat;
Ki tudja még meddig
Kell sirnom utánad?

Eletem hajója
Örvényes vizen jár,
Nem esendes boldogság
Még csak küzdelem vár.
Jövöm reménytelen,
Vigasztalan, sötét,
Be van rám borulva
(S villámot szór) az ég

De, ha ma felleges,
Majd kiderül másnap,
Majd csak vége lesz tán
A súlyos rabságnak.
Csüggedező lelkem
Vigasztalásra lel,
Paskoló gond helyett
Csendes jólét ölel,

Akkor levetkezem
Terhes rabigámat,
Akkor felöltözöm
Ünneplő ruhámat . . .
— A ezimeres hámat
Teszem a lovakra
Legszebb inasomat
Ültetem a bakra.

Hintóm a madárnál,
Viharnál gyorsabban
Házatok, kaputok
Eleibe dobban
Drága, édes apám
Lesz majd a násznagyom
(Szegény, e tisztségre
Régen vágyik nagyon!)

S mikor édes apám
Elakad a szókbán,
Mikor édes anyád
Szólni fog, hogy: jól van!
S mikor az öreg pap
Megáld szívvel-szóval
(— Istennek nevébe!)
Sok százezer jóval.

Akkor majd beülünk
Aranyos hintónkba,
Melybe — tudod édes —
Négy lovam lesz fogva
És haza hajtattunk
Zengő erdőkön át
Ezüst ludak felett
Gyöngyös mezőkön át.

És együtt megyünk be
Az erdők szívébe,
Egy apró községnek
Legszebbik kertjébe.
Kert közepén álló
Ezüst palotába,
Arany lépcsőkön fel
Gyémántos szobába.

S leülsz a dívánra
Zümmögő méhecském,
Kedves, kicsi majmóm,
Dalogató feekém!
— És ott a eselédék
Lábaidhoz esnek
Én pedig száz csókkal
Királynőmmé teszek.

S holtig élünk itt e
Tündér-terekben
Örök boldogságban,
Örök szerelemben.
Jókedv napsugárja
Fog reánk ömölni
— Ugy-e édes Szivem
El fogsz hozzám jönni?!

Ugy-e megvársz a míg
Igy mehetek érted?
— Oh, de mikor lesz az?
(Epekedve kérded)
Persze! úgy van! igaz!
Lehet, hogy sohasem,
Lehet, hogy rabságom
Örökig emelem.

Lehet, hogy szegényen
Fogok érted menni,
Oh de ugy-e Édes
Igy is el fogsz jönni?
Ugy-e el fogsz jönni
Kifésülő játéztom
Ezüstöm, Aranyom,
Gyémántom, Rubintom?

Majd lesz egy katedrám
Az Isten házában,
Majd lesz egy kis kertem,
Majd lesz egy kis házam.
Ha nem négyfogatu
Aranyhintómban is,
Elviszlek én oda
A két karomban is.

Illatos testedet
Igy is de elhoznám
Szivem örök álma
Ha eljőnnél hozzám
Szolgák helyett hü nép
Várna a felvégen . . .
— Ugy-e így is lennél
Te a feleségem.

Istenem, ha lennél,
De boldog is lennék,
Holmi kis királyllyal
Bizon nem eserlének.
Két szegény szülőm meg
De megosókolgatna,
Nagy szívességédért
De eláldogatta . . . Juhász László.

Hivatalos közlemények.

Rimaszombati kir. törvényszék elnökétől.

Pályázati hirdetés.

1192. szám. — A felügyeletem alatt álló tornallyai kir. járásbírósnál üresedésbe jött s az 1893. IV. t.-cz-ben megállapított illetményekkel javadalmazott irnoki állásra a nagyméltóságú Igazságügyminiszter urnak folyó évi szeptember 25-én 3887. IME. sz. alatt kelt rendelete folytán ezennel pályázatot hirdetek.

Felhívom ennél fogva mindazokat, kik ezen állást elnyerni óhajtják, hogy az 1883. I. t.-cz. 19. §. előirt képzettségüket és nyelvismeretüket igazoló okmányokkal felszerelt saját kezűleg irt kérvényeiket a bírói ügyviteli szabályok 5. §-nak megfelelőleg ezen hirdetésnek a hivatalos lapban harmadszori megjelenésétől számított négy hét alatt hozzám annál bizonyosabban nyújtsák be, mert a később érkező kérvények figyelembe vételű nem fognak.

Megjegyzem, hogy ezen állásra csak oly egyén fog kineveztetni, a ki a telekkönyvi vizsgát sikerrel letette, és hogy a hason képzettséggel bíró kiszolgált és igazolvánnyal ellátott altisztek az 1873-ik II. t.-cz. értelmében el-sőbbsséggel bírnak.

Rimaszombat 1894. évi október 5-én.

Kubinyi Aladár, kir. törvényszéki elnök.

Piaczi árak

Rimaszombatan, 1894. évi október hó 6-án tartott heti vásáron:

	Métermázsánként	Hektoliterenkint
Tiszta buza	5.40—5.50	4.80—5.00
Feles buza	3.80—4.00	3.30—3.40
Rozs	4.15—4.20	3.50—3.70
Árpa	5.80—6.00	5.70—5.80
Zab	5.90—6.00	2.80—3.00
Kukorica	0.00—0.00	5.80—6.00
Bükköny	0.00—0.00	0.00—0.00
Krumpli	0.00—0.00	1.60—1.70
Köles	0.00—0.00	8.50—0.00
Széna kötve	2.00—0.00	0.00—0.00
Takarmány szalma	1.10—0.00	0.00—0.00
Alom-szalma	1.00—0.00	0.00—0.00
Zsupszalma	2.00—0.00	0.00—0.00

Rezenyói marhavásár szeptember 25-én. Szarvasmarha-vásár, felhajtott 1023. darab, Jegyzetett: Igás-ökör urasági II. osztályu 80—120 forintig, magyar tehén levágásra 30—80, 60—160 forintig. — Juh-vásár, felhajtott 416 darab. Jegyzetett mustra-birka 280—6 forintig. — Sertés-vásár. Felhajtott 350 darab. Jegyzetett: süldő 1 é. II. minőségű 15—20 forintig, süldő 2 éves II. minőségű 20—40 forintig.

Dr. KÁRMÁN ZOLTÁN távollétében a szerkesztésért felelős: LÖRINCZY GYÖRGY.

Egész selyem mintázott Fouárdokat

(mintegy 450 különböző fajban), méterenként 75 krtól 3 frt 65 krig — valamint fekete, fehér és színes selyemszöveteket 45 krtól 11 frt 65 krig — sima, kockás, esikos, virágos, damaszolt minőségben (mintegy 240-féle dispositió és 2000 különböző szín és árnyalatban) szállít **postabér és vámmentesen a privát megrendelők lakására HENNEBERG G.** (esász. és kir. udv. szállító) selyemgyára ZÜRICHBEN. Minták postafordultával küldetnek. Svájcba ezüztett levelekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó.

Hirdetés.

Rimaszombatan, a Jánosi-utczai
38. számú háznak

emeleti lakosztálya

1894. évi november 1-től bérbe-
adó, — ugyanott egy jó karban levő
zongora, egy garnitúra butor és
egyéb szobai felszerelések szabad-
kézből eladók, de maga az egész ház
és beltelek örök áron is eladó.

Szerényi János.

MAGYARORSZÁG.

Teljesen független politikai napilap.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: **HOLLÓ LAJOS dr.**, orsz. képv.

REGGEL az ország legtávolabb eső részeiben is már az olvasó kezeiben van.

A **Magyarország** politikai, közgazdasági és társadalmi tudósításaival az összes lapokat megelőzi.

A **Magyarországból** a közönség már kora reggel olvashatja az országgyűlés tárgyalásait kimerítő alakban, az aznapki összes kül- és belföldi eseményeket, kimerítő tőzsdei tudósításokat stb. stb.

A **Magyarország** eddig is tanujelét adta, hogy férfias bátorssággal küzd az ország függetlenségéért és önállóságáért és szembe száll minden korrupcióval és közéletünket minden visszaéléstől megtisztítani törekszik.

A **Magyarország** független minden hatalomtól, minden magánérdektől, senkinek alárendelve nincs, s így álláspontját nyíltan és egyenesen mondhatja ki bárkivel szemben.

A **Magyarország** ezen törekvéseiben a közönség részéről már eddig is nagy támogatásban részesül, s így mint a nyilvánosság és a közérdek organuma *folytó-
nosan fejlődve és megerősödvé* áll jövőben is a *közönség
szolgálatára*.

A „Magyarország” előfizetési ára:

Egész évre . . . 14 frt — kr. ● Negyedévre . . . 3 frt 50 kr.
Félévre . . . 7 frt — kr. ● Egy hónapra . . . 1 frt 20 kr.
Szerkesztőség: VIII. ker. **Fhg Sándor-utca** 2. sz.
Kiadóhivatal: IV. kerület, **Rostély-utca** 2. szám.

Köszénárulás.

Alólirott tisztelettel hozza a nagyérdemű közönség tudomására, hogy **Deák Ferencz-utczai** kereskedésében az I-ső rendű magyar darabos köszénnek az ára métermázsánként . . . 65 kr. Nagyobb mennyiség (fél waggon) rendelésénél mmázsánként . . . 60 kr. Ugyanitt **tűzi-fát** (felvagdálva) kisebb mennyiségben is kaphatni. Rimaszombat, 1894. október 1.

HOSELITZ SALAMON.

LÖFKOVICS LIPÓT

áruháza

RIMASZOMBAT.

Ajánlja meglepő nagy raktárát

őszi és téli czikkeken.

Különösen

nagy választék
női-, leány- és gyermek-

felöltőkben.

Melegpő olcsó árak mindennemű czipőkben, kalapokban és fehéreműekben.

Árverési hirdetés.

A kiskoru **Bónis Irma** és **Elemér** Gömör-
megye Csoltó községében fekvő s a csoltói 2. sz. tjkvben
felvett tagosított birtoka, a mely a földadó cataster szerint
áll: 91 hold 1375 □ öl szántóföld, 44 hold 965 □ öl
rét, 3 hold 421 □ öl belsőség, 303 hold 316 □ öl er-
dő és legelőből (= **442 hold 1477 □ öl**, holdját
1600 □ ölével számítva) Gömör-Kishontmegye árvészé-
kének ^{8220/1894.} sz. a. kelt végzésében nyert utasításhoz
képest, nyilvános árverésen és a Kubinyi Géza országos
képviselő ur által felajánlott 40000 frt vételár, mint ki-
kiáltási ár alapul vétele mellett, eladatni rendeltetvén, e
nyilvános árverés határidejéül **1894. év október hó
24. napjának d. e. 10 óráját, helyeül pe-
dig Csoltó község házat** ezennel kitézőm és a
venni szándékozókát tisztelettel meghívom.

Az árverés főbb feltételei:

1. Kikiáltási ár 40000 frt, a melyen alól a birtok eladatni nem fog.
2. Árverelő tartozik az árverés megkezdése előtt és az én kezeimhez a kikiáltási ár 10%-át tehát 4000 frtot vagy készpénzben vagy óvadékképes értékpapírban és bápátpénz képen letenni. A legtöbbet ígéro bánatpénze vissza fog tartatni és a vételár utolsó részletébe beszámíttatni, a többi árverelő bánatpénze pedig az árverés után azonnal vissza fog adatni.
3. A szántóföld és rét birtok több csoltói földész-nél évi 1500 frt bérösszegért 1899. december 31-ig, az erdőnek juhok általi legeltetési joga pedig évi 200 frt bér-összegért Hegyessy Sándor urnál 1896. december 31-ig haszonbérben lévén, e haszonbéri ügyleteket vevő a bér-
lökkel önmaga tartozik rendezni.
4. A csoltói róm. kath. plébános és tanító részére évenként 7½ vessző = 15 méter tűzifa lévén kiszolgál-
tatandó, ennek ellenértéke fejében — miután az erdőben jelenleg fa nem vágható — és 1896. december 31-ig ér-
vényes terjedelemmel az ugynevezett kastély-kert és pinze használata adatatt át a jelenlegi plébános urnak, vevő e szerződést respectálni és a fa kiadási szolgalmat a jövőre is átvállalni köteles.
5. A birtokon lévő terhek a vételárból fognak kifizetettetni és a birtok ily módon fog tehermentesítettetni.
6. Vevő köteles a leütött vételár egy harmadát, — még pedig kamat nélkül — a folyó év végeig, második harmadát 5%-os kamattal 1895. június végéig, az utolsó harmadot ugyancsak 5%-os kamattal 1896. év június vé-
gig kifizetni, megjegyeztetvén, hogy a vételár hátrálék kamatai félevenként előre kifizetendők.
7. Vevő a használatba a jövő 1895. év január 1-én lép, a mikor a birtok hasznai és terhei őt illetik.
8. Míg a vételár 2/3-ada kifizetve nincsen, a birtok vevőre át nem iratik, az utolsó 1/3-ad vételár hátrálék pe-
dig 5%-os kamataival a telekkönyvi átíratás alkalmával és első helyen biztosíttatik telekkönyvileg a kiskornak javára.
9. A szerződés és telekkönyvi átírásból felmerült összes bélyegköltségek és egyéb kiadások, ugyszintén a fizetési nyugta és törlési engedély bélyegei, valamint a vételi százalék is vevőt terheli.

Kelt Rimaszombatan, 1894. szeptember 25.

Marton János, h. tiszti ügyész.

*) A rimaszombati országos vásár e hó 25—26-ra tétetvén át, nehogy akadályozva legyenek a vevők a **Bónis-féle** csoltói birtok ár-
verésénél megjelenni, ezennel közhírré teszem, hogy az árverést e hó
25-ről — mint a hogy eddig hirdetve volt — e hó **24-re** tettem át.
Marton János.